

magyarázni a dolgot: — Jó, de azért nagy igazságtalanság volna... — Ebben a pillanatban észrevették Aliszt, aki mellettük állt, és hirtelen elhallgatott. A többiek is körülnéztek és amint meglátták Aliszt, mélyen meghajoltak előtte.

— Legyen szíves kérem, mondja meg, miért festik vörösre ezeket a rózsákat? — kérdezte Alisz kissé bátortalanul.

Az Ötös és Hetes nem feleltek, hanem a Kettesre bámultak. A Kettes csöndesen megszólalt: — A dolog úgy áll kedves kisasszony, hogy ide vörös rózsafát kellett volna ültetnünk, de mi tévedésből fehéret ültettünk. Ha a királyné ezt megtudja, valamenynyiünknek leütteti a fejét. Ezért kisasszony megteszünk minden tőlünk telhetőt, hogy mire megjön, addigra...

Az Ötös, aki ezalatt félénken tekintgetett körül, ebben a szempillantásban hangosan felkiáltott: — A királyné, a királyné! — A három kertész tüstént arcra borult. Már hallani lehetett a lábdobogást és Alisz megfordúlt, hogy lássa a királynét.

Először tíz treff-katona jött, mind olyan, mint a három kertész, négyszögletes és lapos. Kezük és lábuk a négyszög sarkaiból nőtt ki. Tíz káró-udvaronc követte őket, kettesével,

mint a katonák. Utánuk a királyfiak jöttek, ezek is tizen voltak és kedvesen, vidáman ugrándoztak, kézen fogva, párosan. Mindegyiküket szív ékesítette. Azután a vendégek következtek, nagyobbrészt királyok és király-

nék, az egyik vendégben Alisz Tapsifülesre ismert. Az gyorsan, idegesen beszélt összevissza, mindenen nevetett, amit mondtak neki s elment Alisz mellett anélkül, hogy ész-